

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 175/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok skazujący Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) roku w sprawie o sygn. akt (...);			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację/ zażalenie			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońcy			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w			

apelacji/ zażaleniu		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1.	1.	P. G. (1)	<ul style="list-style-type: none"> czyn zarzucony w akcie oskarżenia : <p>1. dotychczasowa niekaralność sądowa oskarżonego;</p>	1. informacja z K.	1. k – 426;
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	P. G. (1)	<ul style="list-style-type: none"> czyn zarzucony w akcie oskarżenia: <p>1. przynależność prawa własności zabezpieczonego w sprawie noża do oskarżonego;</p>	brak dowodów	_____	
0.12. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			

2.1.1.1.	1. informacja z K.	- dokument o charakterze urzędowym, którego pochodzenie i treść nie budziły wątpliwości stron procesowych, a i sąd odwoławczy nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu;	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
*****			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			

Lp.	Zarzut		
	<p>I. Z apelacji prokuratora:</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd, wbrew wnioskowi płynącemu z ustalonych faktów, iż oskarżony P. G. (1) nie działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego A. K. (1), co w konsekwencji doprowadziło do zmiany kwalifikacji prawnej zarzuconego mu aktu oskarżenia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 §1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i było przyczyną wymierzenia mu za to przestępstwo rażąco łagodnej kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>II. Z zażalenia obrońcy oskarżonego:</p> <p>1. naruszenie art. 624 k.p.k. poprzez obciążenie oskarżonego kosztami postępowania, w tym wysokimi kosztami opinii biegłych, w sytuacji gdy prezentowana przez niego postawa w toku postępowania przygotowawczego i w toku postępowania sądowego nie uzasadniała przeprowadzenia części opinii.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>I. Co do apelacji prokuratora:</p> <p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych okazał się niezasadny.</p> <p>Przypomnieć należy, iż zarzut błędu w ustaleniach</p>			

faktycznych może odnosić się tylko do tych ustaleń faktycznych, na podstawie których sąd wydaje orzeczenie. Może mieć dwie postacie, tj. błędu „braku” albo błędu „dowolności” (por. Z. Doda, A. Gaberle, Kontrola odwoławcza..., t. 2, s. 129). W obu przypadkach to uchybienie dotyczy sytuacji, gdy prawidłowo ujawniono dowody stanowiące podstawę orzeczenia, a także dokonano prawidłowej ich oceny. Oznacza to, że sąd, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie dowody ujawnione w postępowaniu, a także prawidłowo je ocenił (art. 7). Natomiast ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty

(okoliczności)
istotne w
sprawie albo
ustalił fakty,
które wcale z
danego dowodu
nie wynikają lub
wynikają, ale
zostały
zniekształcone
(przeinaczone).
W pierwszym
przypadku błąd
(„braku”) polega
na nieustaleniu
określonego
faktu, który
wynika z
dowodu. W
drugim
przypadku błąd
(„dowolności”)
ma miejsce
wówczas, gdy
w ustaleniach
faktycznych
został wskazany
fakt, który nie
wynika z
przywołanego
dowodu, albo
gdy z
przywołanego
dowodu wynika
określony fakt,
ale został on
w ustaleniach
faktycznych
zniekształcony
(przeinaczony).
Błąd dowolności
może polegać
również na
wadliwym
wnioskowaniu z
prawidłowo
ustalonych
faktów.

Przekładając
powyższe uwagi
teoretyczne na
grunt
poddanego
osądowi
przypadku,
stwierdzić
należy, iż nie
sposób było
przepisać
Sądowi
Okręgowemu
błędu „braku”
lub „dowolności”
w rozumieniu
wyżej
wskazanym
odnośnie tego,
że oskarżony,
zadając
pokrzywdzonemu
A. K. (1) jeden
cios ostrzem
siedmiocentymetrowego
noża w górną
prawą część
brzucha pod
łukiem żeber w
okolicy pępka,
działał choćby
z zamiarem
ewentualnym
pozbawienia go
życia, a nie
spowodowania
ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu
pokrzywdzonego
w postaci
choroby realnie
zagrożającej
życiu, wbrew
odmiennemu
stanowisku
skarżącego
prokuratora.

W tym miejscu
- w nawiązaniu
do wywodów
teoretycznych
autora apelacji
- przypomnieć
trzeba, iż strona
podmiotowa
zabójstwa
charakteryzuje
się umyślnością.
Może mieć ona
postać zarówno
zamiaru
bezpośredniego,
jak i
ewentualnego.
Sprawca może
podejmować
zachowanie
skierowane
przeciwko
drugiej osobie w
celu jej zabicia, w
celu osiągnięcia
innego skutku
(także
karnoprawnie
obojętnego), ze
świadomością
konieczności
pozbawienia
życia drugiego
człowieka, jako
środka do
realizacji
swojego celu lub
jako następstwa
ubocznego
(zamiar
bezpośredni),
albo z
przewidywaniem
możliwości
spowodowania
śmierci
człowieka
zamiast
osiągnięcia celu

zamierzonego
lub obok
realizacji celu
zamierzonego i
godzenie się
na taki skutek
swojego
zachowania
(zamiar
ewentualny);
(por. Komentarz
do art. 148
kodeksu karnego
A. Barczak-
Oplustil, G.
Bogdan, Z.
Ćwiąkański, M.
Dąbrowska-
Kardas, P.
Kardas, J.
Majewski, J.
Raglewski, M.
Rodzyńkiewicz,
M. Szewczyk,
W. Wróbel, A.
Zoll, Kodeks
karny. Część
szczególna. Tom
II. Komentarz
do art. 117-277
k.k., Zakamycze,
2006).

Jak trafnie
podkreśla się
w orzecznictwie,
w sprawach
o zabójstwo
niezwykłe
rzadko zdarza
się, że sprawca
artykułuje swój
zamiar.
Zazwyczaj ustala
się go na
podstawie
okoliczności,
jakie towarzyszą
zabójstwu (por.
wyrok SA w

Katowicach z dnia 4 listopada 2010 r., II AKA 338/10, KZS 2011, z. 5, poz. 73; wyrok SA w Lublinie z dnia 19 stycznia 2010 r., II AKA 269/09, LEX nr 658962). Nie wystarczy przy tym ustalenie, że sprawca miał zamiar popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu lub przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godził. Konieczne jest stwierdzenie, że obejmował on swoim zamiarem także skutek w postaci śmierci człowieka (por. wyrok SN z dnia 30 czerwca 1975 r., II KR 59/75, OSNPG 1975, nr 11-12, poz. 110). Ustalenie istnienia zamiaru jest zasadniczą kwestią, dzięki której można odróżnić zabójstwo od nieumyślnego spowodowania śmierci. I tak, aby móc przypisać

sprawcy zamiar ewentualny, trzeba wykazać, że przewidywał on realną możliwość popełnienia przestępstwa i godził się na zaistnienie takiego skutku (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 8 czerwca 2010 r., II AKa 135/10, LEX nr 628237; wyrok SA w Lublinie z dnia 2 sierpnia 2000 r., II AKa 140/00, OSA 2001, z. 3, poz. 17). Takie czynniki jak przyczyny i tło zajścia, rodzaj użytego narzędzia, umiejscowienie i intensywność zadanych ciosów czy spowodowanie określonych obrażeń ciała, osobowość sprawcy, jego zachowanie przed popełnieniem czynu i po jego popełnieniu, stosunek do pokrzywdzonego stanowią pewne wskazówki co do tego, czy sprawca miał zamiar popełnienia zabójstwa (por.

wyrok SA w Krakowie z dnia 5 września 1996 r., II AKa 193/96, Prok. i Pr.-wkl. 1997, nr 3, poz. 18; wyrok SN z dnia 13 marca 1984 r., IV KR 52/84, OSP 1985, z. 1, poz. 13; wyrok SN z dnia 26 października 1984 r., V KR 245/84, OSNPG 1985, nr 6, poz. 79; wyrok SN z dnia 3 października 1981 r., III KR 242/81, OSNPG 1982, nr 5, poz. 63; wyrok SN z dnia 18 listopada 1980 r., III KR 351/80, OSNKW 1981, nr 6, poz. 31). Zatem udowodnienie strony podmiotowej, w tym zamiaru ewentualnego, w procesie karnym następuje wiele trudności, ponieważ znamiona podmiotowe czynu, będące w istocie przeżyciami wewnętrznymi sprawcy, jego stanami psychicznymi, nie są bezpośrednio dostępne dla

innych osób,
a tym samym
nie poddają się
bezpośredniemu
badaniu i
weryfikacji. O
istnieniu i
charakterze tych
przeżyć (w tym o
postaci zamiaru
sprawcy)
wnioskować
można jedynie
pośrednio, na
podstawie ich
zewnętrznej
emanacji w
postaci
konkretnych
zachowań.

Zasadniczo
istnieją dwie
linie
orzecznictwa w
kwestii
możliwości
wnioskowania o
zamiarze
zabójstwa z
samego tylko
faktu użycia
przez sprawcę
niebezpiecznego
narzędzia lub
zadania ciosów
w newralgiczne
dla życia i
zdrowia
ludzkiego części
ciała. Według
pierwszej z nich
ani samo użycie
niebezpiecznego
narzędzia, ani
nawet zadanie
ciosów czy
uderzeń w ważne
dla życia i
zdrowia części

ciała, nie
przesądza
jeszcze o
zamiarze
zabójstwa
sprawcy (por.
wyrok SA w
Lublinie z dnia
9 listopada 2010
r., II AKA
270/10, LEX nr
785261; wyrok
SA w Krakowie z
dnia 16 listopada
2010 r., II AKA
188/10, KZS
2011, z. 1, poz.
64; wyrok SA w
Rzeszowie z dnia
21 października
2010 r., II AKA
91/10, KZS 2011,
z. 7-8, poz. 63;
wyrok SA w
P. z dnia 30
maja 1995 r.,
II AKr 153/95,
OSA 1998, z.
9, poz. 48;
wyrok SA w
Krakowie z dnia
3 października
1996 r., II AKA
233/96, Prok.
i Pr.-wkl. 1997,
nr 5, poz. 16;
wyrok SN z
dnia 21 stycznia
1985 r., I KR
320/84, OSNPG
1986, nr 2, poz.
17; wyrok SN z
dnia 30 stycznia
1975 r., II KR
270/74, OSNKW
1975, nr 6, poz.
76). Natomiast
według drugiej
- wystarcza to
do przypisania

sprawcy takiego zamiaru (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 28 kwietnia 2011 r., II AKa 70/11, LEX nr 1102645; wyrok SA w Krakowie z dnia 23 marca 2010 r., II AKa 19/10, KZS 2010, z. 5, poz. 28; wyrok SA w Krakowie z dnia 27 lutego 1992 r., II AKr 181/91, KZS 1992, z. 3-9, poz. 55; wyrok SA w Krakowie z dnia 17 czerwca 1992 r., II AKr 96/92, KZS 1992, z. 3-9, poz. 56; wyrok SN z dnia 3 grudnia 1981 r., I KR 268/81, OSNPG 1982, nr 5, poz. 64; wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1979 r., RNw 3/79, OSNPG 1979, nr 10, poz. 127).

Apelujący - jak wynika z uzasadnienia analizowanego zarzutu - hołduje zasadniczo temu drugiemu pogładowi, powołując się na odmienną interpretację przebiegu poddanego osądowi

przypadku,
który w ocenie
skarżącego
wspiera
forsowaną w
środku
odwoławczym
wersję
inkryminowanego
zdarzenia z
czym, zdaniem
instancji
odwoławczej, nie
można się
zgodzić.

Przede
wszystkim sam
skarżący
zauważa – w ślad
za przytoczonym
w apelacji
wyjątkiem z
uzasadnienia
wyroku Sądu
Najwyższego z
dnia 12 maja
1976 roku w
sprawie V KR
20/76 , iż „(...)”
Możliwe jest
(...) ustalenie
zamiaru sprawcy
na podstawie
samych tylko
przedmiotowych
okoliczności,
związanych z
konkretnym
zdarzeniem, w
oparciu o sam
sposób
działania, pod
warunkiem
jednakże, że
podjęcie go
przez sprawcę
wskazuje
jednoznacznie,
bez żadnych w

tym zakresie wątpliwości, na cel, do jakiego on zmierza. Jednoznaczność ta nie może oznaczać niczego innego, jak nieodzowność określonego skutku (...). Tymczasem, prawidłowo ustalony w sprawie przez sąd a quo przebieg rozważanego przypadku na taką jednoznaczność, wbrew tezie forsowanej przez apelującego, nie wskazuje.

Wnioskowania tego nie podważa przebieg zdarzenia utrwalony na nagraniu z monitoringu zainstalowanego na terenie pakowni spółki (...), gdzie w dniu (...) roku oskarżony i pokrzywdzony pracowali na tej samej, południowej zmianie. Wprawdzie z dowodowego nagrania od godz. (...) wynika, że

oskarżony -
spoglądający od
czasu do czasu
w stronę A. K.
(1) pracującego
przy innym
stanowisku
roboczym - w
pewnym
momencie
przerywa swoją
pracę, bierze
ze stołu jakiś
przedmiot
(którym był,
jak się później
okazało,
zabezpieczony w
sprawie nóż),
trzyma go w
ręku wysuwając
do przodu jeden
z palców prawej
dłoni (na klindze
ww. noża), tak
iż nie był on
widoczny dla
oka kamery, po
czym zbliża się
do urządzenia,
które wyłącza
(manipulatora –
urządzenia,
które w ciągu
dnia pracy
obsługiwał
pokrzywdzony, a
które w tym
czasie nie było
używane), po
czym kieruje się
w stronę swojego
stanowiska
pracy,
spoglądając w
stronę
oddalonego o
kilka metrów
dalej
pokrzywdzonego.

Znajdując się na wysokości stołu roboczego, przy którym stał podówczas A. K. (1), oskarżony w pewnym momencie zmienia kierunek w jakim zmierzał i w kilku krokach dopada do pokrzywdzonego, a następnie – znajdując się pomiędzy pochyloną nad stałym roboczym pracownicą (świadkiem T. B.), a stojącym opodal innym pracownikiem (świadkiem M. J.) - chwyta pokrzywdzonego lewą ręką za jego prawe przedramię, po czym zadaje mu cios trzymanym w prawej dłoni przedmiotem w brzuch i niezwłocznie wycofuje się do tyłu. Zdezorientowany A. K. (1) odsuwa się do tyłu, wykonując skręt tułowia wokół własnej osi i wyprowadza kopnięcie w kierunku oskarżonego,

które go nie
dosięga, po czym
opiera się
rękoma o blat
stołu, tak jak
chwilę
wcześniej.
Tymczasem
oskarżony bez
ogładania się za
siebie wraca na
swoje
stanowisko
pracy,
odrzucając po
drodze
przedmiot, który
miał w dłoni w
to samo miejsce,
z którego je
wcześniej zabrał,
po chwili siada
przy swoim
stanowisku
pracy i siedzi
przez pewien
czas ze
spuszczoną
głową. W
międzyczasie
podchodzi do
niego inna
pracownia (żona
oskarżonego jak
się później
okazało) i
dopiero po
dłuższej chwili
oskarżony wraca
do wykonywania
swoich
obowiązków
pracowniczych.
W oparciu o
powyższe,
utrwalone na
dowodowym
nagraniu
uzewnętrznione
przejawy

zachowania
oskarżonego, nie
sposób
wyprowadzić
jednoznacznego
wniosku o
działaniu
oskarżonego z
zamiarem
zabójstwa
pokrzywdzonego
– w sposób
zaplanowany,
poprzedzony
sprowokowaniem
pokrzywdzonego,
a więc niejako
z „zimną krwią”,
niczym
wytrawny
zabójca, który
dla zapewnienia
sobie przewagi
nad wprawdzie
niższym i
łżejszym, ale
jednak
kilkanaście lat
młodszym A. K.
(1) uzbraja się w
oreź i wyczekuje
dogodnej okazji
do
wyprowadzenia
śmiertelnego
ciosu w czym
staje mu na
przeszkodzie T.
B., a z czego
oskarżony zdaje
sobie sprawę
dopiero w
drodze
powrotnej,
ewentualnie już
po powrocie na
własne
stanowisko
pracy, i jedynie
świadomość

obecności
pozostałych
pracowników
powstrzymuje
go przed
ponowieniem
ataku - tym
razem by „dobić”
swoją ofiarę.
Zaiste,
przedstawiona
przez skarżącego
interpretacja
powyższych
faktów bardziej
przystaje do
wersji fabularnej
aniżeli
rzeczywistej
rekonstrukcji
zdarzenia.
Pomijając nawet
rozdźwięk
pomiędzy
zarzutem
apelacji a jej
uzasadnieniem
(przytoczona
wyżej
argumentacja
teoretycznie
bardziej
przemawiałaby
za zamiarem
bezpośrednim
aniżeli
ewentualnym
zabójstwa
pokrzywdzonego,
choć to tego
ostatniego
dotyczył
postawiony w
petitum apelacji
zarzut błąd w
ustaleniach
faktycznych),
argumentacja ta
całkowicie
rozmijała się z

realiami sprawy,
w tym
pozostałymi
okolicznościami
ujawnionymi w
toku rozprawy,
które skarżący
z ewidentną
obrazą art. 410
k.p.k. pomija,
samemu
narażając się
na zarzut błędu
dowolności.

I tak, jak słusznie
wywodzi Sąd
orzekający, fakt
iż oskarżony nie
zagłębił całej
klingi ostrza
noża w
powłokach
brzucha
pokrzywdzonego
bynajmniej nie
wynikał z
wykonanego
przez A. K. (1)
uskoku do tyłu
z półobrotem
wokół własnej
osi – przekonuje
o tym nie
tylko dowodowe
nagranie, które
sam skarżący
traktuje jak
dowód
rozstrzygający,
ale także opinia
biegłej z zakresu
medycyny
sądowej – S. P..
Wynika z niej
jednoznacznie,
że „Na zakres
obrażeń ciała
A. K. (1) nie
miała wpływu

jego reakcja po otrzymanym ciosie w postaci ruchu tułowiem” (k. 204). Opinia ta została wydana po analizie m.in. dokumentacji medycznej z pomocy lekarskiej udzielonej pokrzywdzonemu po zdarzeniu oraz zapisu przedmiotowego monitoringu i oględzin dowodowego noża, a więc materiału rzeczowego (świadkowie mieli bowiem ewidentny problem z określeniem tego elementu zachowania pokrzywdzonego w czasie, co zrozumiale z racji gwałtownego przebiegu zdarzenia). Opinia ta całkowicie zasadnie została uznana przez sąd a quo za przydatną procesowo jako jasną, pełną i wewnętrznie niesprzeczną. Tymczasem apelujący opinię tę całkowicie

ignoruje, pomimo, że nie podjął nawet próby jej podważenia w jakimkolwiek zakresie, co osłabia siłę jego argumentacji, a wręcz czyni ją w znacznej części polemiczną.

We wnioskowaniu tym utwierdza okoliczność, iż oskarżony, wbrew supozycjom skarżącego, nie doznał przeszkód w zadaniu pokrzywdzonemu ciosu w brzuch z większą siłą i energią czy nawet w jego ponowieniu.

Przeszkodą taką z pewnością nie była pochylona nad stołem roboczym świadek T. B.. Zapis z dowodowego monitoringu jednoznacznie obrazuje bowiem, że w momencie gdy oskarżony dopadł do A. K. (1), pochwycił go za przedramię, a następnie wyprowadził uderzenie ręką

uzbrojoną w
nóż z ok.
siedmiocentymetrowym
ostrzem –
bynajmniej nie
potrącił T. B.,
aby wcisnąć się
pomiędzy nią
a świadka J.
(który jak zeznał
samoczynnie
odsunął się na
bok – k. 337)
by dosięgnąć
znajdującego się
za ww.
pokrzywdzonego.
Wszak ta nawet
się w tym
momencie nie
obróciła, co jest
naturalną, wręcz
odruchową
reakcją każdego
człowiek w takiej
sytuacji. Stąd
na rozprawie
świadek nie
przypominała
sobie, aby taka
sytuacja miała
miejsce (k. 366).
Niezależnie od
tego, zapis z
monitoringu
jednoznacznie
pokazuje, że w
chwili
wyprowadzenia
ciosu nożem
przez
oskarżonego
zarówno ten
ostatni jak i
pokrzywdzony
znajdowali się w
swoim
bezpośrednim
sąsiedztwie ze
skierowanymi

do siebie przednimi powierzchniami ciała, a zatem nie ograniczało oskarżonego w sile wyprowadzonego ciosu, czy jego lokalizacji. Cios zaś, co bezsporne, mimo gwałtownego zachowania oskarżonego, nie został zadany z dużą energią, zaś sama rana nim zadana powstała bez użycia pełnej długości noża. Wskazuje na to już sam fakt, że pokrzywdzony w następstwie ugodzenia nożem doznał li tylko rany ciętej powłok brzusznych w okolicy pęka, wymagającej zabezpieczenia dwoma szwami chirurgicznymi, skutkującej naruszeniem czynności narządu jego ciała na czas nie dłuższy aniżeli 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k.

Nie było też tak, jak chce tego apelujący, iż oskarżony nie

miał możliwości
 ponowienia
 ciosu. Ponownie
 analiza zapisu
 monitoringu
 potwierdza, że
 nie nie
 ograniczało
 oskarżonemu
 pola działania
 w tym zakresie.
 Gdyby istotnie
 P. G. (1) chciał
 doprowadzić do
 walki wręcz
 mógłby to
 uczynić, a jednak
 nie postąpił do
 przodu i nie
 ponowił ciosu,
 choć nikt go
 nie próbował
 powstrzymać ani
 pochwycić
 zarówno
 bezpośrednio po
 pierwszym i
 jedynym ciosie,
 jak i po
 powrocie tegoż
 na stanowisko
 pracy.
 Utrzymywanie,
 że oskarżony nie
 ponawiał ciosu
 od razu, gdyż
 był przekonany
 o jego
 skuteczności
 (śmiertelnej), a
 w późniejszym
 czasie z powodu
 bariery
 mentalnej – po
 uświadomieniu
 sobie
 bezskuteczności
 swojego
 działania i
 otoczeniu

pokrzywdzonego przez grupę współpracowników, z których kontreakcją musiałby się w końcu liczyć, gdyby ponownie chciał zaatakować A. K. (1) - nie wytrzymuje konfrontacji z całokształtem okoliczności ujawnionych w toku rozprawy.

Przede wszystkim należy zauważyć, że gdyby skutek śmiertelny był objęty zamiarem oskarżonego, który zamierzał zrealizować przy pomocy jednego pchnięcia ostrzem dowodowego noża, to z pewnością wyprowadziłby cios w okolice głowy, szyi lub górnej części klatki piersiowej, tj. miejsc, w których zlokalizowane są najważniejsze dla życia organy i narządy oraz przebiegają główne naczynia krwionośne (mózg, serce, tętnice, arterie),

w przypadku których nawet cios zadany takim jak dowodowy nóż (o średnim, ok. siedmiocentymetrowym ostrzu) i z lekką siłą mógł doprowadzić, nawet natychmiast, do skutku śmiertelnego z o wiele większym prawdopodobieństwem w świetle powszechnej wiedzy, dostępnej każdemu dorosłemu człowiekowi, niedotkniętemu istotnymi mankamentami psychiki czy intelektu, jakim był w chwili czynu i pozostaje nadal oskarżony.

Wnioskowania tego nie podważa fakt, iż oskarżony, po zadanych gwałtownie ciosie, równie energicznie wycofał się na swoje stanowisko pracy, nie oglądając się za siebie. Fakt ten bynajmniej nie dowodzi, że oskarżony co najmniej godził

się ze skutkiem
śmiertelnym
zdanego
pokrzywdzonemu
ciosu.

Rozumowanie
takie byłoby
uprawnione
jedynie wówczas
gdyby oskarżony
uświadomił
sobie uprzednio
możliwość
śmiertelnego
skutku
podjętego
zachowania, a
więc miał
wyobrażenie
takiego efektu
przedsiębranego
zachowania
(element
intelektualny
zamiaru) oraz
chciał go
zrealizować bądź
dopuszczał taką
możliwość i
nań się godził
(element
wolicjonalny
zamiaru).

Wprawdzie
oskarżony
celowo zabrał
nóż ze swojego
stanowiska
pracy i trzymał
go w dłoni
tak, iż nie był
on widoczny z
zewnątrz, nie
sposób jednak
dopatrzyć się w
tym zachowaniu
elementów
planowania
zbrodni

zabójstwa A.
K. (1), a
w wyłączeniu
manipulatora
celowej
prowokacji
mającej
doprowadzić do
bezpośredniej
fizycznej z nim
konfrontacji by
pokrzywdzonego
pozbawić życia.

Jak słusznie
stwierdził Sąd
Najwyższy „(...)”
każdemu
człowiekowi w
działaniu zawsze
towarzyszy
zamiar
bezpośredni
("chce"), zaś
zamiar
ewentualny jest
niejako
"produktem
ubocznym".
Zamiar
ewentualny,
będący w istocie
zamiarem
wynikowym,
nigdy bowiem
nie występuje
samodzielnie,
lecz zawsze obok
zamiaru
bezpośredniego.
Wszelka
aktywność
człowieka
(działanie) lub
jej brak
(zaniechanie),
jest
zachowaniem w
jakimś celu
(dążenie do

czegoś).
Umyślność
działania w
formie zamiaru
ewentualnego,
nie może być
bezpośrednim
czynnikiem
sprawczym
określonego
zachowania i
nigdy nie kieruje
działaniem
sprawcy. Istota
tego zamiaru
polega na tym,
że jest on
zawsze związany
z jakimś
bezpośrednim
zamiarem, czyli
z dążeniem do
osiągnięcia celu
i z tego względu
nie występuje
samoistnie.
Innymi słowy,
konstrukcja
zamiaru
ewentualnego,
przyjęta w art.
9 § 1 k.k.,
polega na tym,
że sprawca
realizując swój
cel, który
zamierza
osiągnąć,
przewiduje też
realną
możliwość
popelnienia
przestępstwa i
godzi się na
zaistnienie
takiego skutku,
jaki w rezultacie
jego
kierunkowego
działania

nastąpi.
Jednocześnie "zamiar", to określony proces zachodzący w psychice sprawcy, wyrażający się w świadomej woli zrealizowania przedmiotowych znamion czynu zabronionego, przy czym zamiar zarówno bezpośredni, jak i ewentualny oznacza zjawisko obiektywnej rzeczywistości, realny przebieg procesów psychicznych, nie jest zaś pojęciem z dziedziny ocen czy też z dziedziny wartości. Tak rozumiany zamiar podlega takiemu samemu dowodzeniu jak elementy strony przedmiotowej określonego typu czynu zabronionego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 września 2018 r., II AKA 188/18, LEX nr 2583934). Stąd też zamiar nie może być przedmiotem

przypuszczeń i domniemań, a jego ustalenie nie może się opierać na formułowaniu teoretycznie możliwej wersji zdarzenia (...)” (wyrok SN z 3.07.2019 r., IV KK 143/18, LEX nr 2692099).

Tymczasem, apelujący całkowicie bagatelizuje kontekst i okoliczności zdarzenia, pomimo, że zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą nawet zadanie ciosu w miejsce dla życia niebezpieczne ani nawet użycie narzędzia mogącego spowodować śmierć człowieka, samo przez się, nie decyduje jeszcze o tym, że sprawca działał w zamiarze zabicia człowieka, chociażby ewentualnym. Ustalenie tego czego sprawca chciał, a na co jedynie się godził, nie mogą być dowolne, ale muszą opierać

się o całokształt okoliczności sprawy.

Bezspornym jest, że relacje oskarżonego i pokrzywdzonego nie były dobre – jak trafnie ujął to autor apelacji - P. G. (1) nie lubił A. K. (2) - który w jego ocenie, acz także i przesłuchanych sprawie świadków, robił mu i współpracownikom drobne złośliwości, zaś pokrzywdzony oskarżonego – który w mniemaniu A. K. (1) był przewrażliwiony na punkcie swojego wieku i głośnych dźwięków. Feralnego dnia obaj ww. pracowali na tej samej południowej zmianie. Dodatkowo oskarżonego bolała głowa. Po blisko 5 godzinach pracy, jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy, oskarżony, widząc, że obsługiwany przez

pokrzywdzonego
manipulator,
którego szum
wzmagał ból jego
głowy pozostaje
uruchomiany
mimo, iż ten
na nim nie
pracował,
zwrócił się do
A. K. (1) z
prośbą o jego
wyłączenie, na
co ten nie zgodził
się, stwierdzając
autorytatywnie,
że to on decyduje
o tym, kiedy
maszyna ma
być włączona.
Dopiero po
upływie dłuższej
chwili oskarżony
skierował
ponowną prośbę
w stronę
pokrzywdzonego,
tym razem w
niewybrednych
słowach, po
czym podszedł
do rzeczonyj
maszyny i ją
wyłączył, co
A. K. (1)
skomentował w
równie obelżywy
dla P. G. (1)
sposób.
Okoliczność ta
logicznie
tłumaczy
zarówno
popatrywanie
oskarżonego w
stronę
pokrzywdzonego
- jeszcze z
wysokości
swojego

stanowiska
pracy, jak i
później, po
wyłączeniu
maszyny, kiedy
kierował się
już w drogę
powrotną - jak
i spoglądanie w
stronę
oskarżonego
przez A. K.
(1) - po
prostu pomiędzy
stronami toczył
się dialog w
efekcie, którego
doszło do
fizycznej
konfrontacji
pomiędzy ww.
mężczyznami.

Nie sposób
jednak uznać, że
P. G. (1) celowo
sprowokował
pokrzywdzonego
by mieć pretekst
do zgładzenia
go, jak
domniemywa
skarżący. Wszak
sytuacja ta nie
była nietypowa
w ich
wzajemnych
relacjach i nie
raz, nie dwa
dochodziło
pomiędzy nimi
do scysji na
tle m.in. hałasu,
ale też bywały
sytuacje, że obaj
razem żartowali,
jak zeznała
choćby świadek
W. S. (k.15).
Jakkolwiek więc

oskarżony mógł być zirytowany postawą pokrzywdzonego, co wzmagał doskwierający mu tego dnia ból głowy, to jak słusznie argumentował Sąd orzekający, nie był to powód do pozbawienia go życia – oskarżony w żaden sposób ani w dniu zdarzenia, ani wcześniej nie werbalizował takiego zamiaru. W zgodnej opinii świadków uchodził wręcz za osobę spokojną, opanowaną, uczynną i pracowitą (vide np. k. 11, k. 338, k. 365v. -366). Tak samo zresztą odbierał go sam pokrzywdzony, który nawet po zdarzeniu wprost zaprzeczył temu, iżby się oskarżonego obawiał, a całe zdarzenie odbierał jako incydent i zwykłe nieporozumienie (k. 18v).

Jakkolwiek zgodzić trzeba

się z apelującym,
że dowodowy
nóż, którym
oskarżony
posługiwał się
na co dzień w
zakładzie pracy,
zabrał on ze sobą
po drodze do
manipulatora, a
następnie
dźwiżył w
prawej dłoni
z palcem na
klindze
nieprzypadkowo,
to nie sposób
z powyższego,
wyzolowanego
faktu wywodzić
o powzięciu
przez
oskarżonego
zamiaru
zabójstwa
pokrzywdzonego.
Wniosek o takim
zamiarze musi
być wszak
wnioskiem
jednoznacznym,
koniecznym
znajdującym
potwierdzenie w
całości
okoliczności
sprawy, a nie
tylko pewnych
uzewnętrznych
przejawach
zachowania
oskarżonego.

Jak była o tym
mowa powyżej,
ustalenia
dotyczące
zamiaru
zabójstwa nie
mogą opierać

się jedynie na odnoszących się do strony wykonawczej faktach i to analizowanych w oderwaniu od innych istotnych okoliczności sprawy, lecz powinny stanowić pochodną rozważenia całokształtu okoliczności zdarzenia przestępnego, w tym stosunku oskarżonego do pokrzywdzonego, właściwości osobistych, sposobu życia, pobudek oraz motywów działania oskarżonego, co skarżący tendencyjnie pomija.

W ocenie Sądu Apelacyjnego przedmiotowy nóż z uwagi na takie cechy jak rodzaj materiału, z którego został wykonany, długość i sposób zakończenia ostrza jest w pełni zdalny przy typowym, nawet jednorazowym użyciu, do spowodowania

nie tylko ciężkich obrażeń ciała, ale także śmierci człowieka. W kwestii jednak forsowanego w apelacji zamiaru nie może mieć charakteru wyłącznego czy też zasadniczego, albowiem tożsame narzędzie może być wykorzystane w celu np. przestraszenia innej osoby czy spowodowania obrażeń ciała, o których mowa w art. 157 czy 156 k.k.

I tak w istocie było w okolicznościach analizowanego przypadku. Jakkolwiek bowiem oskarżony zabierając nóż ze sobą liczył się z możliwością jego użycia, to niekoniecznie w celu pozbawienia życia pokrzywdzonego. Niewątpliwie celem działania oskarżonego było wyłączenie manipulatora i ten został

osiągnięty,
bowiem bez
przeszkód
podszedł do
maszyny i ją
wyłączył.
Oskarżony
następnie
zmierzał już
ku swojemu
stanowisku
pracy gdy nagle
usłyszał
zaczepną
wypowiedź z ust
pokrzywdzonego,
która go
zirytowała –
przełata
prysłowiowa
czarę goryczy i
wywołała jego
gwałtowną,
nietypową dla
niego reakcję -
która
doprowadziła do
dalszego ciągu
zdarzeń. W tych
okolicznościach
bez wątpienia
działanie
oskarżonego
bezpośrednio
zmierzało do
wyrządzenia mu
dolegliwości
fizycznej –
ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu w
zamiarze
ewentualnym o
czym dalej -
jednak brak
jest podstaw do
wnioskowania,
że zgodą swą
obejmował on
dalej idący

skutek w postaci
śmierci
pokrzywdzonego.

Rozumowania
tego nie osłabia
zachowanie
oskarżonego po
czynie.

Jakkolwiek
oskarżony po
pewnym czasie
powrócił do
wykonywanie
swoich
czynności
zawodowych, to
jednak najpierw
przez pewien
czas siedział
w roku hali
ze spuszczoną
głową i
zachowywał się,
jak zeznał sam
pokrzywdzony,
dziwnie – mówił
sam do siebie (k.
336v).

Wykonywanie
czynności
pracowniczych
nie świadczyło
więc o tym,
że zdarzenie
nie zrobiło na
nim żadnego
wrażenia - wręcz
w ten sposób
oskarżony mógł
chcieć odzyskać
spokój i
równowagę
wewnętrzną, z
której bez
wątpienia został
wytrącony, na
co wskazuje
gwałtowność
jego zachowania

w
newralgicznym
momencie
zdarzenia. To
zaś, iż
wykazywał
zewnątrzną
obojętność na
dalszy los
pokrzywdzonego
również dobrze
mogło wynikać
z tego, iż sam
pokrzywdzony
uznał, że „nic
się nie stało”
i nie chciał
początkowo
żadnej pomocy
– dopiero
interwencja
współpracownic
i przełożonych
skłoniła go do
udania się po
pomoc
medyczną w celu
zaopatrzenia
rany, która
dopiero po
pewnym czasie
zaczęła krwawić.
Jakkolwiek
oskarżony nie
tłumaczył
szczególnie
swojego
zachowania to
padły z jego
strony słowa,
że miarka się
przebrała i że
miał już tego
dość, jak zeznała
A. O., która
była jednym
z naocznych
świadków,
którzy byli
biernymi

uczestnikami
zdarzenia i znali
jego przebieg
(k. 11), więc
nonsensem
byłoby
oczekiwać od
oskarżonego,
aby tłumaczył w
tym momencie
współpracownikom
dogłębnie
motywy swojego
zachowania,
którego sam
do końca nie
potrafił
wytłumaczyć.

Z kolei to,
że oskarżony
opuścił
stanowisko
pracy –
spakował nóż
roboczy i gotów
był udać się z
nim do domu
- bynajmniej nie
przeczy temu,
iż oskarżony był
załamany i nie
wiedział co ze
sobą począć –
wszak skarżący
całkowicie
pomija nie tylko
konstrukcję
psychiczną
oskarżonego –
uchodzącego
dotąd wśród
współpracowników
za człowieka
spokojnego,
uczynnego i
pracowitego –
ale i to, że
to kierownik
zakładu polecił

mu opuścić stanowisko pracy, co oskarżony zamierzał, zgodnie z poleceniem uczynić, a do czego nie doszło jedynie na skutek zmiany pierwotnej decyzji kierownictwa w związku z powiadomieniem o zdarzeniu Policji, której funkcjonariusze byli już w drodze na miejsce w czasie gdy oskarżony zamierzał wyjść z zakładu pracy (k. 337). Nadto sam fakt, że oskarżony spakował nóż do swojej torby bynajmniej nie świadczył, iż usiłował on zacierać ślady zbrodni – nóż będący na wyposażeniu oskarżonego zabrał ze sobą jak zawsze nie ukrywając go wszak w żaden szczególny sposób – leżał w kieszeni torby i tam został przez Policję ujawniony. Oskarżony nie miał

szczególnych
powodów aby
go ukrywać –
naoczni
świadkowie
widzieli, że
pokrzywdzony
został ugodzony
nożem a i sam
oskarżony nigdy
faktu tego nie
kwestionował.
Dywagacje
skarżącego, że
gdyby nie
przytomna
reakcja
kierownictwa
zakładu pracy
dowodowy nóż
z pewnością
nigdy by się
nie odnalazł
a oskarżony
mógłby
utrzymywać, że
ugodził
pokrzywdzonego
ołówkiem czy
długopisem nie
wytrzymuje
krytyki z punktu
widzenia zasad
wiedzy i
doświadczenia
życiowego – nie
sposób bowiem
uznać, że takimi
przedmiotami
można przeciąć
warstwę odzieży
roboczej, którą
w chwili czynu
pokrzywdzony
miał na sobie,
a tym bardziej
spowodować
ranę ciętą
ujawnioną na
powłokach jego

ciała. Zresztą
zabezpieczenie
narzędzia
zabrodni nie
jest warunkiem
sine qua non
przypisania
sprawstwa,
szczególnie w
takich jak
poddany
osądowi
przypadkach,
kiedy przebieg
zdarzenia
widzieli naoczni
świadkowie a
dodatkowo
został on
utrwalony na
nagraniu z
monitoringu.

Dlatego też
prawidłowo Sąd
Okręgowy
ustalił, że na
podstawie
całokształtu
okoliczności
sprawy, a więc
rodzaju użytego
narzędzia (nóż z
siedmiocentymetrowym,
stalowym,
spiczastym
ostrzem) i
sposobu
ugodzenia nim
pokrzywdzonego
(jednokrotne
ugodzenie w
brzuch niepełną
długością
ostrza), jak i
kontekstu
sytuacyjnego
oraz stosunku do
pokrzywdzonego
(konfliktu na tle

manipulatora) i cech osobowości oskarżonego da się wyprowadzić w sposób pewny jedynie wniosek o zamiarze ewentualnym – ale nie zabójstwa a spowodowania u A. K. (1) ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej jego życiu.

Skoro bowiem oskarżony świadomie ugodził pokrzywdzonego nożem w brzuch, gdzie zlokalizowane są istotne życiowo organy, których uszkodzenie może doprowadzić do zgonu w braku natychmiastowej interwencji medycznej, to na taki skutek swojego działania musiał się on godzić – w przeciwnym wypadku nie ryzykowałby ciosu w tę część ciała pokrzywdzonego. Bez wątpienia natomiast P. G. (1) chciał ukarać pokrzywdzonego

za jego zachowanie i dlatego w sposób zamierzony dokonał uszkodzenia zewnętrznych powłok jego ciała, zadając mu jedno krótkie pchnięcie nożem – narzędziem, które z racji jego wykorzystywania do zwykłych czynności na stanowisku pakowacza miał zwyczajnie pod ręką. Nie sposób z tego wywodzić jednak dalej idącego zamiaru – in concreto pozbawienia życia pokrzywdzonego, choćby ewentualnego.

W tych okolicznościach prawidłowo Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony zareagował impulsywnie i zadając A. K. (1) jeden cios nożem o długości ostrza 7 cm w brzuch w okolicę pępka, skutkujący lekkim uszczerbkiem na zdrowiu pokrzywdzonego w postaci powierzchownej

rany ciętej
powłok
brzusznych,
bezpośrednio
zmierzał do
spowodowania u
pokrzywdzonego
ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu w
postaci choroby
realnie
zagrożającej jego
życiu – co
oskarżony
przewidywał i na
co godził się –
a który to skutek
nie nastąpił,
albowiem cios
został zadany
bez
wykorzystania
pełnej długości
ostrza.

Reasumując Sąd
Apelacyjny
stwierdza, iż
Sąd I instancji
nie popełnił
błędów na etapie
gromadzenia i
przeprowadzenia
dowodów, jak
również w
zakresie ich
oceny i
wysnutych z nich
wniosków, a co
za tym idzie
- prawidłowo
uznał, że P.
G. (1) dopuścił
się przypisanego
mu w
zaskarżonym
wyroku czynu
wyczerpującego
znamiona

przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. a nie zarzuconej mu przez oskarżyciela zbrodni zabójstwa A. K. (1) w stadium usiłowania w kumulacji z lekkim uszkodzeniem ciała. Zatem, nietrafnie skarżący zarzucił Sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych wpływający na treść wyroku, na uzasadnienie którego przedstawił odmienną wersję przebiegu zdarzenia. Zarzut błędu jest trafny, gdy zasadność ocen i wniosków przyjętych przez sąd I instancji nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut ten nie może sprowadzać się tylko do zakwestionowania

stanowiska sądu, ale powinien wskazywać nieprawidłowości rozumowania sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie prowadzi do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych, jak wynika z utrwalonych w tym zakresie poglądów orzecznictwa i doktryny.

II. Co do zażalenia obrońcy oskarżonego.

Zażalenie skarżącego częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 624 § 1 i k.p.k. Sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją

podstawy do
uznania, że
uiszczenie ich
byłoby dla nich
zbyt uciążliwe
ze względu na
sytuację
rodzinną,
majątkową i
wysokość
dochodów, jak
również wtedy,
gdy przemawiają
za tym względy
słuszności.

Zasadą jest
jednak
ponoszenie
przez
oskarżonego
kosztów
sądowych w
przypadku
wydania przez
sąd meriti
wyroku
skazującego (art.
627 k.p.k.). W
świetle
powyższego
zasadnie w
orzecznictwie
podnosi się,
iż w sprawach
z oskarżenia
publicznego,
jeżeli sąd nie
znajduje
podstaw do
zwolnienia
skazanego od
zapłaty na rzecz
Skarbu Państwa
kosztów
sądowych (art.
624 § 1 k.p.k.),
to ma obowiązek
zasądzić je (art.
616 § 1 pkt 1 i

z k.p.k.) na rzecz Skarbu Państwa (postanowienie SN z 24.02.2004 r., WZ 9/04, OSNwSK 2004, poz. 392; por. także wyrok SN z 30.10.1975 r., III KR 243/75, OSNKW 1976/1, poz. 9).

Skoro więc z przepisów Kodeksu postępowania karnego wynika, że regułą powinno być obciążenie skazanych kosztami sądowymi, zaś czymś wyjątkowym – zwolnienie z ponoszenia tych kosztów, to zwolnienie takie może nastąpić jedynie przy zaistnieniu przesłanek wskazanych w art. 624 § 1 k.p.k., gdy istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie tych kosztów byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy,

gdy przemawiają
za tym względy
słuszności (tak
wyrok SA we
Wrocławiu z
28.06.2012 r., II
AKa 98/12, LEX
nr 1217813).

Skarżący jak
wynika z
uzasadnienia
podniesionego
zarzutu
zakwestionował
obciążenie
oskarżonego
kosztami
sądowymi - nie
przez wzgląd na
sytuację
materialną P. G.
(1) a zasady
słuszności, które
w ocenie autora
zażalenia nie
przemawiały za
obciążeniem go
nimi w całości, a
zwłaszcza
kosztami opinii
biegłych
wygenerowanymi
w I fazie procesu.

Bezspornym
jest, że decyzja
o zwolnieniu
oskarżonego od
obowiązku
ponoszenia
kosztów
sądowych - w
całości lub części
- ma charakter
fakultatywny i
wynika ze
swobodnej
oceny, ta jednak
nie może być

dowolna. Jak przyjmuje się w literaturze ustawodawca, wskazując w art. 624 § 1 k.p.k. na względy słuszności ma na myśli okoliczności niezwiązane ze złą sytuacją materialną strony, gdyż do niej odnoszą się pozostałe przesłanki zwolnienia wskazane w art. 624 § 1 k.p.k. Chodzi tu zatem m.in. o okoliczności osobiste dotyczące strony, jej sytuację osobistą (np. fakt ciężkiej choroby), jak również okoliczności związane ze sprawą i tokiem postępowania, których nie można było uwzględnić przy rozstrzygnięciu o tym, kto zostanie obciążony kosztami procesu. Względem słuszności powinny zatem przemawiać za zwolnieniem strony zobowiązanej do poniesienia

kosztów procesu
z zapłaty
kosztów
sądowych w
części, jaka
powstała w
wyniku
zawinionego
błędu organów
procesowych
(tak S. Steinborn
[w:] Komentarz
aktualizowany
do art. 425-673
Kodeksu
postępowania
karnego, red.
L. K. Paprzycki,
LEX/el. 2015,
art. 624), czy
np. w sytuacji
gdy oskarżony,
dobrowolnie
poddając się
karze, w
znacznym
stopniu nie tylko
zmniejszył
koszty
postępowania,
lecz także
usprawnił tok
postępowania
pierwszoinstancyjnego
(tak
postanowienie
SN z 7.01.2014
r., WZ 30/13,
LEX nr
1408902).

Przekładając
powyższe
rozważania na
grunt
analizowanego
przypadku,
jakkolwiek
zgodzić należy
się z

twierdzeniem
skarżącego
obrońcy, że
oskarżony od
początku
postępowania
nie
kwestionował
swojego udziału
w
inkryminowanym
zdarzeniu i
złożył
wyjaśnienia
zgodne z
ustalonym w
sprawie stanem
faktycznym, to
nie sposób
uznać, że z tego
tytułu winien on
być zwolniony
od zapłaty na
rzecz Skarbu
Państwa
kosztów
sądowych w
całości. Jak
bowiem była
o tym mowa
powyżej, regułą
jest ponoszenie
przez osobę
skazaną kosztów
sądowych –
zgodnie z zasadą
odpowiedzialności
za wynik
procesu. Poza
tym przyznanie
się do udziału w
inkryminowanym
zdarzeniu nie
jest „królową
dowodów”,
bowiem to na
oskarżycielu
publicznym
cięży obowiązek
ustalenia: czy

został
popelniony czyn
zabroniony i
czy stanowi
on przestępstwo;
wykrycia i w
razie potrzeby
ujęcia sprawcy;
zebrania danych
stosownie do
art. 213 i
214; wyjaśnienia
okoliczności
sprawy, w tym
ustalenia osób
pokrzywdzonych
i rozmiarów
szkody;
zebrania,
zabezpieczenia i
w niezbędnym
zakresie
utrwalenia
dowodów dla
sądu (art. 197 § 1
k.p.k.).

W świetle
powyższego nie
sposób uznać, że
wszystkie koszty
sądowe powstałe
w postępowaniu,
a zwłaszcza te
wygenerowane
dopuszczonymi i
przeprowadzonymi
na etapie
postępowania
przygotowawczego
opiniami
biegłych, były
co do zasady
zbyteczne.
Jakkolwiek nie
wszystkie
okazały się
przydatne przy
rekonstrukcji
stanu

faktycznego, jak choćby opinia z zakresu daktyloskopii, to nie sposób pozbawiać prokuratora jako gospodarza tej fazy procesu prawa do takiego a nie innego sposobu ustalania faktów w postępowaniu. Naturalnie taki sposób gromadzenia dowodów winien mieć na uwadze ww. cele postępowania przygotowawczego, do których nie należy już wszechstronne wyjaśnienie sprawy a „zebranie, zabezpieczenie i w niezbędnym zakresie utrwalenie dowodów dla sądu”, zatem o tyle należało przyznać rację skarżącemu, o ile dopuszczanie kolejnych dowodów z opinii biegłych nie jawiło się już jako niezbędne.

I tak brak śladów linii papilarnych na zabezpieczonym w sprawie nożu (k. 136) bez

wątpienia
uzasadniał
zasięgnięcie
dowodu z
zakresu genetyki
celem ustalenia
czy ślady
biologiczne
ujawnione m.in.
na dowodowym
nożu pochodziły
od oskarżonego
(k. 140-152, k.
205-209), o
tyle zasięganie
kolejnej z
zakresu
mechanoskopii,
która z założenia
nie mogła mieć
charakteru
dowodu
pewnego,
jednoznacznie
identyfikującego
narzędzie
zbrodni i
związek z nim
oskarżonego
(opinia
wskazywała na
cechy grupowe
narzędzia,
którym
uszkodzono
odzież
zabezpieczoną
od
pokrzywdzonego
– k. 193-200)
było zbyteczne.

Słusznie przy
tym skarżący
zarzucił Sądowi
Okręgowemu w
tym zakresie
niekonsekwencję.
Z jednej bowiem
strony Sąd

Okręgowy obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w całości, wskazując, „(...) że oskarżony w sposób zawiniony doprowadził do wszczęcia i prowadzenia niniejszego postępowania (...)” (sekcja 7 formularza uzasadnienia), a z drugiej uznał, że opinia nr (...) z przeprowadzonych badań mechanoskopijnych odzieży i noża „(...) w kontekście zebranego w sprawie innego niespornego materiału dowodowego była zbędna i niepotrzebnie powodowało przedłużenie postępowania przygotowawczego i zwiększała jego koszty” (sekcja 2.2. formularza uzasadnienia).

W tym zakresie niewątpliwie względy słuszności przemawiały za zwolnieniem oskarżonego od

<p>obowiązku zwrotu wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów związanych z rzeczoną opinią, które opiewały na sumę 985,14 zł (k. 201).</p>		
<p>Wnioski o</p>		
<p>I. Z apelacji prokuratora: o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.</p> <p>II. Z zażalenia obrońcy oskarżonego o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez nieobciążanie oskarżonego kosztami procesu w sprawie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Powody uznania wniosku apelacji i zażalenia za niezasadny lub częściowo zasadny wynikają ze stanowiska sądu odwoławczego w przedmiocie zarzutów przedstawionego powyżej, co czyniło zbędnym ich powielanie w tym miejscu.

Marginalnie należy jedynie zwrócić uwagę na brzmienie art. 437 § 2 k.p.k. in fine, po myśli którego „Sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 **lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości**".

W świetle powyższego nawet uznanie zarzutu apelacji prokuratora za zasadny nie uprawniało sądu II instancji do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu rozpoznawczym, albowiem Sąd Apelacyjny, uwzględniając apelację, władny był zmienić zaskarżony wyrok i orzec odmiennie co do istoty sprawy, co czyniło z gruntu wnioski apelującego bezzasadnym.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

Sąd odwoławczy z urzędu skontrolował orzeczenie o karze oraz o przypadku.

Przypomnieć należy, iż rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu

Najwyższego
(por. III KR
254/73, OSNPG
1974, nr 3-4, poz.
51 i aprobatę
tego stanowiska:
M. C., Z.
Doda, Przegląd
orzecznictwa, P..
1975, nr 3, s.
64; wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia
13.02.2003, WK
1/03, OSNKW
2003/323).

Na gruncie
cytowanego
przepisu nie
chodzi o każdą
ewentualną
różnicę w
ocenach co do
wymiaru kary,
ale o różnice
ocen tak
zasadniczej
natury, iż karę
dotychczas
wymierzoną
nazwać można
byłoby - również
w potocznym
znaczeniu tego
słowa - „rażąco”
niewspółmierną,
to jest
niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się
wręcz
zaakceptować.
Zarzut rażącej
niewspółmierności
kary jako zarzut
z kategorii ocen
można zasadnie
podnosić tylko
wówczas, gdy

kara, jakkolwiek
mieści się w
granicach
ustawowego
zagrożenia, nie
uwzględnia
jednak w sposób
właściwy
zarówno
okoliczności
popęnienia
przestępstwa,
jak i osobowości
sprawcy -
innymi słowy,
gdy w
społecznym
odczuciu jest
karą
niesprawiedliwą
(wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Łodzi z dnia
12.07.2000r., II
AKa 116/00,
podobnie -
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia
19.12.2000r., II
AKa 218/00,
wyrok Sądu
Apelacyjnego we
Wrocławiu z
dnia
30.05.2003r., II
AKa 163/03,
OSA
2003/11/113).

Za przypisane
oskarżonemu
przestępstwo -
będące
oczywiście
zbrodnią a nie
występkiem jak
omyłkowo
stwierdzono w
zaskarżonym

wyroku - Sąd Okręgowy, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 2 pkt 1 k.k. i § 6 pkt 2 k.k., wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby, zobowiązując oskarżonego, na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. do informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego kara ta jest sprawiedliwa i choć łagodna, to nie w stopniu rażącym.

Dyrektywy sądowego wymiaru kary zawiera art. 53 § 1 i 2 k.k., który stanowi, że sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych

przez ustawę,
bacząc, by jej
dolegliwość nie
przekraczała
stopnia winy,
uwzględniając
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu oraz
biorąc pod
uwagę cele
zapobiegawcze i
wychowawcze,
które ma
osiągnąć w
stosunku do
skazanego, a
także potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.
Wymierzając
karę, sąd
uwzględnia w
szczegółności -
motywację i
sposób
zachowania się
sprawcy,
zwłaszcza w
razie
popelnienia
przestępstwa na
szkodę osoby
nieporadnej ze
względu na wiek
lub stan zdrowia,
popelnienie
przestępstwa
wspólnie z
nieletnim,
rodzaj i stopień
naruszenia
ciężących na
sprawcy
obowiązków,
rodzaj i rozmiar

ujemnych
następstw
przestępstwa,
właściwości i
warunki
osobiste
sprawcy, sposób
życia przed
popelnieniem
przestępstwa i
zachowanie się
po jego
popelnieniu, a
zwłaszcza
staranie o
naprawienie
szkody lub
zadośćuczynienie
w innej formie
społecznemu
poczuciu
sprawiedliwości,
a także
zachowanie się
pokrzywdzonego.

W świetle
powyższego karą
współmierną i
sprawiedliwą
jest tylko kara
wymierzona z
uwzględnieniem
wszystkich
dyrektyw
wymiaru kary
i wszystkich
okoliczności
obciążających i
łagodzących
(por.
Sienkiewicz (w:)
Górniok i in.,
t. 1, s. 83-88;
Buchala (w:)
Buchala, Zoll, s.
412; Kaczmarek,
Ogólne..., s.
19-40). Nie
każda z tych

dyrektyw ogólnych musi być jednak uwzględniona w każdym przypadku w jednakowym stopniu (G., Okoliczności..., s. 151-159).

Wskazane powyżej kryteria w należyтым stopniu uwzględnia orzeczonej wobec oskarżonego kara.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że występujące w rozpatrywanym przypadku i prawidłowo ustalone przez sąd a quo okoliczności łagodzące, nakazywały potraktowanie sprawy jako szczególnie uzasadniony wypadek, uprawniającego do orzeczenia względem P. G. (1) kary nadzwyczajnie złagodzonej, i to w minimalnym wymiarze.

N. wskazać należy, iż w myśl art. 60

§ 2 k.k. Sąd może również zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, w szczególności:

1) jeżeli pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody,

2) ze względu na postawę sprawcy, zwłaszcza gdy czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie,

3) jeżeli sprawca przestępstwa nieumyślnego lub jego najbliższy poniósł poważny uszczerbek w związku z popełnionym przestępstwem.

Wyliczenie to nie jest oczywiście

wyczerpujące. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż szczególnie uzasadniony wypadek zachodzi wtedy, gdy istnieją liczne okoliczności łagodzące w samym czynie, zaś właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu zasługują na szczególnie pozytywną ocenę (por. wyrok SN z dnia 12 maja 1978 r., V KR 72/78, OSNPG 1979, nr 2, poz. 19). „Szczególnie uzasadniony wypadek” określony jest zatem całokształtem okoliczności sprawy, mających, w myśl unormowań zawartych w art. 53 k.k., wpływ na wymiar kary. To one wskazywać muszą, że kara, nawet równa dolnemu

progowi
ustawowego
zagrożenia
przewidzianego
za dane
przestępstwo,
byłaby
niewspółmiernie
surowa (por.
wyrok SN z dnia
17 kwietnia 1973
r., I KR 29/73,
OSNKW 1973, nr
11, poz. 137;
wyrok SN z dnia
8 października
1974 r., III KR
116/74, OSNKW
1975, nr 1, poz. 4;
wyrok SN z dnia
11 lipca 1975 r.,
V KR §105/75,
OSNKW 1975, nr
12, poz. 158,
wyrok SN z dnia
17 maja 1979
r., I KR 75/79,
nie publ.; oraz
wyrok SN z dnia
15 marca 1984
r., I KR 42/84,
OSNPG 1984, nr
11, poz. 97).

Sąd I instancji
w przypadku
przypisanego
oskarżonemu
czynu nie tylko
prawidłowo
ustalił
występujące w
sprawie
okoliczności
łagodzące, jak i
obciążające, ale
i należycie je
wyważył,
wymierzając
karę

współmierną w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, jak i właściwości i warunków osobistych oskarżonego.

I tak, szczególnie duże znaczenie dla wymiaru kary ma rzeczywista (a nie tylko pozorowana z uwagi na "opłacalność") czynna skrucha oskarżonego.

Zresztą pozytywna diagnoza i prognoza wychowania przestępcy trudna jest do pomyślenia bez dokonanej przez niego ujemnej samooceny swego czynu.

Wербalne, obliczone na doraźny użytek procesowy przyznanie się do winy, jak też przyznanie determinowane pragnieniem zemsty czy żądzy sławy albo oportunistycznym nie może stanowić okoliczności łagodzącej. Taką

może być jedynie skrucha wynikająca z pobudek moralnych (J. Gurgul, glosa do wyroku SA z dnia 25 kwietnia 2001 r., II AKa 674/01, Prok. i Pr. 2003, nr 1, poz. 119). Bezspornym jest, iż oskarżony nie tylko, że nie utrudniał postępowania, to od początku przyznał się do udziału w inkryminowanym zdarzeniu i złożył wyjaśnienia zgodne z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. Wyraził także szczerą żal i okazał skruchę, wielokrotnie przepraszając pokrzywdzonego, który mu wybaczył i puścił w niepamięć wyrządzoną mu przez oskarżonego krzywdę.

Ponadto, jak słusznie stwierdził Sąd Okręgowy, oskarżony nie był jak dotąd karany, pomimo

dojrzałego wieku
- zarówno przed
czynem, jak i po
czynnie prowadził
społecznie
akceptowany
tryb życia, nie
popadając w
konflikty nie
tylko z prawem,
ale i otoczeniem,
ciesząc się
pozytywną
opinią w
środowisku
pracy, mimo
zdarzenia.

Jak podkreśla
się w
orzecznictwie
nadzwyczajne
złagodzenie kary
jest w procesie
orzekania kary
- jak sama
nazwa wskazuje
- czymś
wyjątkowym.

Wyjątkowymi
zatem też
okolicznościami
musi się wykazać
sprawca, by
mógł z takiego
złagodzenia kary
skorzystać.

Muszą to być
zatem
okoliczności
odbiegające od
typowych,
szczególnie
korzystne dla
oskarżonego i
to tak dalece,
że nawet kara
orzeczona w
granicach
zagrożenia

byłaby w
odczuciu
społecznym karą
nadmiernie
surową. Za
wyjątkowe,
szczególnie
uzasadnione
uznać trzeba
także wypadki
takiego
nagromadzenia
się okoliczności
przemawiających
na korzyść
oskarżonego
(przy
równoczesnym
braku istotnych
okoliczności
obciążających),
że przy
należytych ich
uwzględnieniu
orzeczenie kary
sprawiedliwej w
granicach
ustawowego
zagrożenia jest
niemożliwe (por.
wyrok SN z dnia
8 maja 1974 r.,
sygn. akt V KRN
34/74, OSNPG z
1974 r., z. 11, poz.
124).

Z taką sytuacją
bez wątpienia
nie mamy do
czynienia w
okolicznościach
podanego
osądowi
przypadku.
Beneficjentem
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
może być
bowiem

sprawca, który
wzbudza
przekonanie
sądu, iż
popelniony czyn
był wyłomem w
jego
dotychczasowej,
zasługującej na
aprobatę
postawie,
dającej wyraz
zrozumienia
niewłaściwego
zachowania
(por. wyrok SN z
19.10.2017 r., IV
KK 76/17, LEX
nr 2407834).

Oczywistym przy
tym jest, że
Sąd orzekający,
dopatrując się
okoliczności
szczególnych we
właściwościach i
warunkach
osobistych
oskarżonego
oraz w jego
postawie
procesowej, a
zwłaszcza w
fakcie
pojednania się z
pokrzywdzonym,
nie pominął
okoliczności
przedmiotowych
i podmiotowych
samego czynu.
Wszak z
niekwestionowanych
ustaleń Sądu
orzekającego
wynika, że
oskarżony
działał w
zamiarze nagłym

i ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, jednak jego zachowanie zatrzymało się na etapie usiłowania, wyrządzając pokrzywdzonemu jedynie lekki uszczerbki na zdrowiu, co umniejsza stopień winy i społecznej szkodliwości czynu.

Dodatkowo akt pojednania z pokrzywdzonym i odbiór czynu i osoby oskarżonego w środowisku pracy rzutuje na społeczną potrzebę karania.

Zatem przeprowadzona powyżej analiza okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynu oskarżonego prowadzi do wniosku, że stopień zawartości bezprawia - wynikający nie tylko z rodzaju czynu, w związku z którym wysokość kary

jest
determinowana
granicami
zagrożenia
danego typu
przestępstwa
(godzenie w
najwyższe dobra
prawnie
chronione), ale
także ze sposobu
i okoliczności
popelnienia
przestępstwa (w
miejscu pracy,
przy użyciu
noża, z błahego
powodu) - nie
sprzeciwia się
uznaniu go za
wypadek
szczególnie
uzasadniony, a
tym samym
nie uzasadnia
wymiaru kary
nawet w dolnej
granicy
ustawowego
zagrożenia (3
lat). Wynik tego
bilansu nie
wskazuje
bowiem na takie
nagromadzenie
okoliczności
obciążających,
które
prowadziłoby do
uznania
wymierzonej
oskarżonemu
kary za zbyt
łagodną i to w
stopniu
rażącym.

Faktem jest, że
"Kara powinna
realizować

zarówno cel
społecznego
oddziaływania,
jak i cele
zapobiegawcze i
wychowawcze
wobec
skazanego” (por.
wyrok SN z dnia
4 grudnia 1980
r., II KR 381/80,
OSPİKA 1982,
z. 1, poz. 9;
także wyrok SN z
dnia 7 listopada
1969 r., II KR
128/69, OSNPG
1970 nr 2, poz.
16). Jednakże
proporcja obu
tych aspektów
kary zależy od
okoliczności
konkretnej
sprawy (tak
Lernell,
Poprawcza..., s.
9-24; Buchała
(w:) Buchała,
Zoll, s. 42-44).
Położenie
większego
nacisku na
osiągnięcie
zadań
wychowawczych
i
zapobiegawczych
jest możliwe
zdaniem Sądu
Najwyższego
wtedy, gdy
popelnienie tego
przestępstwa nie
wynika z
demoralizacji
sprawcy, lecz
stanowi
odstępstwo od
dotychczasowej

linii
postępowania
sprawcy (por.
wyrok SN z dnia
21 lipca 1976 r.,
III KR 164/76,
OSNPG 1977, nr
3, poz. 19).

W realiach
niniejszej
sprawy słusznie
Sąd Okręgowy
przyjął, że
oskarżony nie
jest osobą
zdemoralizowaną,
wymagającą
kilkuletniego
oddziaływania
resocjalizacyjnego
w warunkach
pełnej izolacji
penitencjarnej,
co
sprzeciwiałoby
się
ewentualnemu
orzeczeniu kary
z
dobrodziejstwem
nadzwyczajnego
jej załagodzenia.
Oskarżony
jeszcze przed
zdarzeniem
prowadził
uregulowany
tryb życia, nadto
sam proces i
sankcja
aresztowa były
dla niego
niewątpliwie
dotkliwym
doświadczeniem
- zarówno z
racji wieku,
jak i braku
wcześniejszych

doświadczeń z
wymiarem
sprawiedliwości.

W realiach
niniejszej
sprawy słusznie
Sąd Okręgowy
przyjął zatem,
że popełnione
przez
oskarżonego
przestępstwo
było
niechlubnym
wyjątkiem w
jego życiorysie.

W świetle
unormowania
art. 69 § 1 i 2 k.k.,
sąd podejmując
decyzję w
przedmiocie
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary
bierze pod
uwagę przede
wszystkim
okoliczności o
charakterze
podmiotowym,
związane ściśle z
osobą sprawcy,
jego
dotychczasowy
sposób życia.
Mając na
uwadze
dotychczasową
niekaralność
oskarżonego,
jego prawidłowe
funkcjonowanie
w
społeczeństwie
oraz zachowanie
po popełnionym
przestępstwie,

zasadnie Sąd Okręgowy ustalił, że w przypadku oskarżonego zachodzi tzw. pozytywna prognoza kryminalistyczna, a co za tym idzie, że orzeczenie wobec niego kary z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa, co jest minimalnym zadaniem kary, ale wystarczającym do zastosowania tego środka probacyjnego (A. Zoll (w:) G. Bogdan (i in.), Kodeks karny. Część ogólna..., 2004, s. 1027; wyrok SA we Wrocławiu z 2013-08-09 II AKa 227/13, LEX nr 1366153).

Tak ukształtowana kara spełnia również cele ogólnoprewencyjne i uwzględniają potrzeby w zakresie kształtowania świadomości

prawnej
społeczeństwa,
co "nie może
sprowadzać się
do negatywnej
prewencji
ogólnej,
pojmowanej
wyłącznie jako
odstraszanie
społeczeństwa"
(por. wyrok SA
we Wrocławiu z
dnia 13 marca
2003 r., II
AKa 47/03, OSA
2003, z. 10,
poz. 99). Zważyć
bowiem należy
na ustalony w
sprawie
maksymalny
okres próby
oraz nałożony
na oskarżonego
obowiązek
probacyjny, co
skutecznie
przeciwdziała
opinii o
pobłażliwości
wobec sprawców
otrzymujących
kary z
dobrodziejstwem
warunkowego
zawieszenia ich
wykonania.

Reasumując,
Sąd Apelacyjny
uznał orzeczoną
wobec P. G. (1)
karę za należyte
wyważoną,
prawidłowo
uwzględniającą
sądowe
dyrektywy
wymiaru kary

	<p>oraz cele kary - tak w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej - adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu.</p> <p>O ile brak był podstaw do ingerencji w orzeczenie o karze, o tyle rozstrzygnięcie o przypadku dowodu rzeczowego w postaci noża, zawarte w punkcie 3. tiret pierwszy sentencji wyroku zapadło z rażąco obrażając art. 44 § 5 k.k., co obligowało do zmiany wyroku z urzędu, tj. niezależnie od granic zaskarżenia i treści zarzutu apelacji prokuratora.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Zaskarżony wyrok nie mógł się ostać w zakwestionowanym z urzędu zakresie</p>		

z powodu istotnej obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 44 § 5 k.k., przez co orzeczenie nie odpowiadało prawu (art. 438 pkt 1a k.p.k.), a której ranga czyniła wydane w sprawie orzeczenie tak wysoce niesłusznym, że jego ewentualne utrzymanie w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe w rozumieniu art. 440 k.p.k.

Na gruncie tego przepisu nie chodzi o każdą niesprawiedliwość orzeczenia, ale tylko o taką, której w żaden sposób nie da się pogodzić ze społecznym poczuciem sprawiedliwości. Zgodnie z utrwalonymi w tej mierze poglądami w grę wchodzi niesprawiedliwość formalna (legalna), rozumiana jako niezgodność orzeczenia z obowiązującym prawem oraz niesprawiedliwość

materialna z
uwagi na
sprzeczność
orzeczenia ze
społecznym
systemem
wartości, a także
niesprawiedliwość
proceduralna z
uwagi na
wydanie
orzeczenia po
nierzetelnym
rozpoznaniu
sprawy (vide:
J. S., O
sprawiedliwość...,
s. 319 i n.,
a także J. I.,
G. orzekania...,
s. 254–255;
M. S., Rażąca
niesprawiedliwość...,
s. 182, oraz
wyrok SA w
Gdańsku z
30.11.2011 r.,
II AKa 349/11,
KZS 2012/4,
poz. 56). Ten
pierwszy rodzaj
niesprawiedliwości
wystąpił na
gruncie
rozpatrywanej
sprawy.

Mianowicie, na
podstawie art.
44 § 2 k.k.
sąd orzekający
uprawniony był
do orzeczenia
przepadku
przedmiotów,
które służyły lub
były
przeznaczone do
popelnienia
przestępstwa.

Bez wątplenia
zabezpieczony w
sprawie
składany nóż z
siedmiocentymetrowym,
spiczastym
ostrzem był
narzędziem,
którym
oskarżony
ugodził
pokrzywdzonego
w brzuch, czyli
był
przedmiotem,
który posłużył
mu do
popelnienia
przypisanej mu
zbrodni. Jak
jednak stanowi §
5 tego przepisu,
przepadku
przedmiotów
określonych
m.in. w § 2
art. 44 k.k.
nie orzeka się,
jeżeli podlegają
one zwrotowi
pokrzywdzonemu
lub innemu
uprawnionemu
podmiotowi. W
realiach
rozpatrywanej
sprawy rzeczony
nóż stanowił
własność
pracodawcy
oskarżonego, co
wynika wprost z
niezakwestionowanych
w toku
postępowania
przez strony
dowodów (np.
wyjaśnień
oskarżonego - k.
58, czy zeznań

świadka M. J. –
k. 337v).

W tych
okolicznościach
przedmiot ten
jako zbędny
dla dalszego
postępowania
podlegał
zwrotowi w
trybie art. 230 §
2 k.p.k. Spółce
(...) sp. z o.o.
z siedzibą w B.
przy ul. (...).

W tym stanie
rzeczy
rozstrzygnięcie
w przedmiocie
dowodowego
noża nastąpiło
nie tylko na
błędnej
podstawie
prawnej (art. 44
§ 2 k.k. miast
art. 230 § 2
k.p.k.), ale także
nie odpowiadało
prawu, tj.
jednoznaczemu
w swojej treści
brzmieniu art.
44 § 5 k.k., które
to uchybienie,
jako godzące
w konstytucyjnie
chronione prawo
własności do
rzeczy, ze swej
istoty i natężenia
wymagało
korekty przez
sąd odwoławczy
z urzędu.

Z tych powodów
jego

uwzględnienie było nie tylko prawem, ale i obowiązkiem sądu odwoławczego (vide wyroki SN: z 19.10.2004 r., II KK 355/04, LEX nr 141299, i z 5.11.2002 r., II KK 6/02, Prok. i Pr.-wkl. (...)–8, poz. 18, oraz postanowienie SA w Krakowie z 31.08.2000 r., II AKz 174/00, KZS 2000/9, poz. 41, i wyrok SA w Gdańsku z 30.11.2011 r., II AKa 349/11, Prok. i Pr.-wkl. (...), poz. 25).

5.
**ZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.1pkt II.
wyroku

Przedmiot
utrzymania w
mocy

**0.1-
orzeczenia co
do winy i kary
w punktach:
1. i 2;**

**0.2-
orzeczenia co
do dowodów
rzeczowych w
punktach: 3.
- w zakresie
w jakim nie
zostało
zmienione
przez sąd
odwoławczy
– i 4;**

**0.3-
orzeczenie o
kosztach
sądowych w
punkcie 5. –
w zakresie
w jakim nie
zostało
zmienione
przez sąd
odwoławczy.**

Zwięźle o
powodach
utrzymania w
mocy

Powody
utrzymania
wyroku w
powyższym
zakresie
wynikają ze
stanowiska Sądu
Apelacyjnego w
przedmiocie
zarzutów –
apelacji
prokuratora oraz
zażalenia
obrońcy
oskarżonego –
ich niezasadność
tudzież
częściowa

<p>zasadność z powodów wyżej wyeksplikowanych, jak również nieujawnienie się innych okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu determinowały wnioski o braku podstaw do dalszej ingerencji w wyrok sądu I instancji.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>o.o.1pkt I. wyroku</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>o.o.1Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w punktach 3. tiret pierwszy i 5. w ten sposób, że:</p> <p>o.o.2a) na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządził zwrot dowodu rzeczowego w postaci składanego noża z siedmiocentymetrowym, spiczastym ostrzem Spółce</p>		

(...) sp. z o.o.
z siedzibą w
B. przy ul. (...)
jako zbędny dla
postępowania;

o.o.3b) na
podstawie art.
624 § 1
k.p.k. zwolnił
oskarżonego od
obowiązku
zwrotu Skarbowi
Państwa
poniesionych
wydatków z
tytułu kosztów
opinii
mechanoskopijnej
nr (...) w
kwocie 985,14 zł,
obciążając w tej
części kosztami
sądowymi Skarb
Państwa.

Zwiężle o
powodach
zmiany

Powody tej
zmiany wynikają
z obrazy przez
Sąd Okręgowy
przepisów:

a) art. 44 § 5 k.k.,
po myśli którego
przepadku
przedmiotów
określonych w
art. 44 § 2 k.k.
nie orzeka się,
jeżeli podlegają
one zwrotowi
pokrzywdzonemu
lub innemu
uprawnionemu
podmiotowi, co

<p>sąd odwoławczy uwzględnił z urzędu;</p> <p>oraz</p> <p>b) art. 624 § 1 k.p.k. – w części w jakiej zażalenie obrońcy oskarżonego zostało uwzględnione,</p> <p>o czym była mowa szczegółowo powyżej; to zaś czyniło zbędnym powielanie w tym miejscu uprzednio przytoczonej argumentacji.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
	*****	# art. 439 k.p.k.	*****
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
*****	*****		

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			
*****			
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
*****			
		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			
*****			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

*****		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
*****		
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt III.	Ponieważ apelacja prokuratora okazała się niezasadna, kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. obciążył Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
P. G. (2) H. K. I. P.		